

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 133/2022-12

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Ladislava Dudíša a zo sudcov Libora Duľu a Miroslava Duriša (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpenej Advokátskou kanceláriou Juristi s. r. o., Krivá 3, Košice, IČO 51 941 244, v mene ktorej koná konateľ a advokát JUDr. Pavol Gombos, proti rozsudku Okresného súdu Košice I č. k. 13 C 388/2013-149 z 27. januára 2017, proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach č. k. 2 Co 256/2017-175 zo 17. mája 2018 a proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 3 Cdo 245/2018 z 28. septembra 2021 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka označená v záhlaví tohto rozhodnutia sa ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 29. januára 2022 domáhala vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) rozsudkom Okresného súdu Košice I (ďalej len „okresný súd“), rozsudkom Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) označenými v záhlaví tohto rozhodnutia. Sťažovateľka navrhuje zrušiť napadnuté rozhodnutia, vec vrátiť okresnému súdu na ďalšie konanie a priznať jej náhradu trov konania.

2. Z ústavnej sťažnosti a príloh k nej priložených vyplýva, že sťažovateľka v postavení žalobkyne sa žalobou podanou na okresnom súde v konaní vedenom pod sp. zn. 13 C 388/2013 domáhala určenia vlastníckeho práva k bytu [REDAKOVANÉ], ku ktorému prináleží spoluvlastnícky podiel na spoločných častiach a zariadeniach bytového domu a na zastavanom pozemku s veľkosťou podielu 397/10000 (ďalej len „byt“).

3. Sťažovateľka a žalovaný [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „žalovaný 1“), uzavreli 23. augusta 2010 kúpnu zmluvu, ktorou sťažovateľka ako predávajúca previedla do vlastníctva žalovaného 1 ako kupujúceho byt. Kúpna cena bola stanovená vo výške 1 euro, pričom v ten istý

deň strany kúpnej zmluvy uzavreli dodatok č. 1, podľa ktorého upravili kúpnu cenu za predmetný byt na cenu 18 000 eur, ktorú žalovaný 1 zaplatil sťažovateľke. Dodatkom č. 2 bola kúpna cena zvýšená na sumu 25 000 eur, ktorá bola zaplatená sťažovateľke prostredníctvom jej otca [REDACTED], ktorý kúpnu zmluvu uzavrel na základe splnomocnenia udeleného mu sťažovateľkou.

4. Dňa 2. júla 2013 sťažovateľka odstúpila od kúpnej zmluvy z dôvodu, že ju uzavrela v tiesni za nápadne nevýhodných podmienok.

5. Okresný súd považoval odstúpenie za neplatné z dôvodu, že po začatí súdneho konania sťažovateľka uviedla, že vo finančnej tiesni bol jej otec (nie sťažovateľka).

6. Sťažovateľka zastávala názor, že kúpna zmluva, na ktorej podklade sa predmetný byt previedol a v ktorej sťažovateľka bola v postavení predávajúcej, je absolútne neplatným právnym úkonom. Neplatnosť kúpnej zmluvy odôvodnila viacerými dôvodmi, a to tiesňou, nedostatkom vôle, ako aj rozporom s dobrými mravmi.

7. Okresný súd rozsudkom č. k. 13 C 388/2013-149 z 27. januára 2017 žalobu sťažovateľky v celom rozsahu zamietol.

8. Sťažovateľka podala proti rozsudku okresného súdu odvolanie, o ktorom krajský súd rozsudkom č. k. 2 Co 256/2017-175 zo 17. mája 2018 rozhodol tak, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil.

9. Sťažovateľka podala proti rozsudku krajského súdu dovolanie, o ktorom najvyšší súd uznesením č. k. 3 Cdo 245/2018 z 28. septembra 2021 rozhodol tak, že dovolanie sťažovateľky odmietol.

II.

Argumentácia sťažovateľky

10. Podstatou argumentácie sťažovateľky je to, že podľa jej názoru napadnuté rozhodnutia sú arbitrárne z týchto dôvodov:

a) Sťažovateľka zastáva názor, že všeobecné súdy sa v priebehu konania a rozhodovania v predmetnom súdnom spore odklonili od ustálenej rozhodovacej praxe a judikatúry. Sťažovateľka v priebehu súdneho sporu poukázala na rozhodnutia súdov, ktoré v obdobných veciach za prítomnosti rovnakých skutkových okolností dospeli k záveru o neplatnosti kúpnej zmluvy pre jej rozpor s dobrými mravmi, pre nedostatok vôle zmluvnej strany a pre zastretie právneho úkonu. V tomto smere sťažovateľka poukázala na uznesenie najvyššieho súdu č. k. 5 Cdo 204/2011 zo 6. decembra 2011, rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 8 Co 430/2010 z 25. septembra 2012, ako aj rozsudok najvyššieho súdu č. k. 3 Cdo 144/2010 z 30. marca 2011.

b) Sťažovateľka argumentuje tým, že je pomerne bežným spôsobom zabezpečenia záväzku zastieranie cez kúpnu zmluvu, pričom tieto prípady vykazujú veľmi podobné znaky, čo sa týka disimulácie právneho úkonu, ako aj čo sa týka rozporu s dobrými mravmi pre zjavný nepomer vzájomných plnení. S poukázanou rozhodovacou praxou sa všeobecné súdy nevysporiadali a predmetný prípad posúdili opačne, čím došlo k porušeniu princípu právnej istoty.

c) Všeobecné súdy dospeli k nesprávnemu právnemu záveru o tom, že sťažovateľkou označená judikatúra sa vzťahuje na iný skutkový stav, než je ten v predmetnom súdnom spore. Z napadnutých rozhodnutí nijako nevyplýva, v čom spočívajú odchýlky skutkového stavu predmetného sporu

od skutkového stavu jednotlivých rozhodnutí tvoriacich ustálenú rozhodovaciú prax a judikatúru, na ktorú sťažovateľka poukázala. Uvedené spôsobuje nepreskúmateľnosť napadnutých rozhodnutí.

d) Sťažovateľka poukazovala v priebehu súdneho konania na neprítomnosť svojej vôle na uzavretie predmetnej kúpnej zmluvy a z toho vyplývajúcu absolútnu neplatnosť tejto kúpnej zmluvy. Skutočným cieľom predmetnej kúpnej zmluvy bolo zabezpečenie záväzku a sťažovateľka nikdy nemala v úmysle uzavrieť takúto kúpnu zmluvu a aj pri udeľovaní plnej moci svojmu otcovi zastávala názor, že ide o zmluvu zabezpečujúcu peňažnú pôžičku, ktorú žalovaný 1 poskytol otcovi sťažovateľky.

e) Sťažovateľka namietala aj rozpor s dobrými mravmi zjavnou neprímeranosťou kúpnej ceny a sprievodnými okolnosťami domnelého predaja, ako aj na tieseň a nápadne nevýhodné podmienky. Absolútna neplatnosť predmetnej kúpnej zmluvy bola zjavná aj z dôvodu, že pôvodne uzavretá kúpna zmluva neobsahovala podstatné zmluvné náležitosti, a to uvedenie predmetu kúpy a kúpnej ceny. Ak kúpna cena predmetného bytu bola stanovená na sumu 1 euro, je nepochybné, že nemôže ísť o platnú kúpnu zmluvu, ale nanajvýš o zastretú darovaciu zmluvu, avšak iba za predpokladu splnenia ďalších zákonných podmienok na darovanie, ktoré podľa sťažovateľky neboli splnené.

f) Na neplatnosti pôvodného znenia predmetnej zmluvy nemohlo nič zmeniť ani jej následné dodatkovanie, kde sťažovateľka v tejto súvislosti poukázala na zásadu „*ex iniuria ius non oritur*“, teda „z nepráva právo nevzniká“.

g) Všeobecné sudy prijali záver, že v danom prípade došlo k uzavretiu platnej a bežnej kúpnej zmluvy za úplne normálnych (štandardných) okolností. Ani jeden zo súdov nepovažoval za nelogické a nedôveryhodné to, prečo by sa niekto rozhodol predat' svoj značne hodnotný byt v historickom centre mesta [REDAKOVANÉ] cudziemu človeku (teda nie blízkej osobe) iba za cenu 1 euro, a na tom nič nemenia ani následné dodatky, ktorými sa aj tak nedosiahla ani zďaleka primeranosť kúpnej ceny.

h) Žiaden zo súdov sa nezaoberal prostou logikou veci, aby skúmal, aké dôvody by viedli sťažovateľku k uskutočneniu pre ňu takej nevýhodnej transakcie, čo malo byť účelom takejto transakcie z pohľadu sťažovateľky, ak je všeobecne známou skutočnosťou vzhľadom na realitný trh, že by sťažovateľka nemala problém predat' predmetný byt za omnoho výhodnejších podmienok.

i) Všeobecné sudy v predmetnom súdnom konaní vyhodnotili predmetnú zmluvu iba formalisticky a nevenovali sa skutočnému pozadiu predmetnej transakcie

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

11. Predmetom konania o ústavnej sťažnosti je preskúmanie opodstatnenosti argumentácie, ktorou sťažovateľka namietala, že napadnutými rozhodnutiami okresného súdu, krajského súdu a najvyššieho súdu bolo porušené jej označené základné právo. Napadnuté rozhodnutia sťažovateľka považuje za arbitrárne a nepreskúmateľné z dôvodu, že konajúce sudy sa vysporiadali ústavne nesúladným spôsobom s argumentáciou týkajúcou sa skutočnosti, že zo strany všeobecných súdov došlo podľa sťažovateľky k odklonu od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu.

III.1. K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy napadnutým rozsudkom okresného súdu a napadnutým rozsudkom krajského súdu:

12. V prípadoch, ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa ochrany základných práv alebo slobôd môže (mohol) domôcť využitím jemu dostupných a účinných prostriedkov nápravy pred iným súdom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie (m. m. IV. ÚS 115/07).

13. Ústavný súd konštatuje, že proti rozsudku okresného súdu č. k. 13 C 388/2013-149 z 27. januára 2017 bolo prípustné odvolanie, ktoré sťažovateľka aj využila. Z toho vyplýva, že námietky sťažovateľky uvedené v odvolaní proti rozsudku okresného súdu preskúmal krajský súd ako súd odvolací, ktorý rozhodol rozsudkom č. k. 2 Co 256/2017-175 zo 17. mája 2018.

14. Ústavný súd konštatuje, že proti rozsudku krajského súdu č. k. 2 Co 256/2017-175 zo 17. mája 2018 bolo prípustné dovolanie, ktoré sťažovateľka aj využila. Z toho vyplýva, že námietky sťažovateľky uvedené v dovolaní proti rozsudku krajského súdu preskúmal najvyšší súd ako súd dovolací, ktorý rozhodol uznesením č. k. 3 Cdo 245/2018 z 28. septembra 2021. Sťažovateľka ani netvrdí, že niektorú zo svojich námietok nemohla uplatniť v dovolacom konaní.

15. Z uvedeného dôvodu sa v sťažovateľkinej veci uplatnil princíp subsidiarity právomoci ústavného súdu vyplývajúci z čl. 127 ods. 1 ústavy, a preto ústavný súd ústavnú sťažnosť v časti smerujúcej proti napadnutému rozsudku okresného súdu a proti napadnutému rozsudku krajského súdu v súlade s § 56 ods. 2 písm. a) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) odmietol pre nedostatok svojej právomoci.

III.2. K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy napadnutým uznesením najvyššieho súdu:

16. Ústavný súd uvádza, že nie je opravnou inštanciou všeobecných súdov (I. ÚS 31/05). Skutkový stav a právne závery všeobecného súdu sú predmetom kontroly zo strany ústavného súdu len vtedy, ak by prijaté právne závery boli so zreteľom na skutkový stav arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neudržateľné (podobne aj IV. ÚS 43/04).

17. Ústavný súd teda skúmal, či sa najvyšší súd odchýlil od prípustného výkladu aplikovaných právnych noriem a pristúpil k preskúmaniu zlučiteľnosti napadnutého uznesenia najvyššieho súdu č. k. 3 Cdo 245/2018 z 28. septembra 2021 s ústavou.

18. Z napadnutého uznesenia najvyššieho súdu vyplýva, že sťažovateľka v rámci dovolania uplatnila dovolací dôvod podľa § 421 ods. 1 písm. a) zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“). Sťažovateľka jeho opodstatnenosť založila na tvrdení, že súd prvej inštancie sa vo svojom rozhodnutí nevysporiadal s viacerými zásadnými námietkami a obmedzil sa iba na jediný z uplatnených dôvodov neplatnosti zmluvy (prítomnosť tiesne a nápadne nevýhodných podmienok pri uzavretí kúpnej zmluvy). Sťažovateľka poukazuje na to, že najvyšší súd vo viacerých rozhodnutiach (napr. sp. zn. 5 Cdo 204/2011, sp. zn. 3 Cdo 144/2010) v obdobných veciach za prítomnosti rovnakých skutkových okolností dospel k záveru o neplatnosti kúpnej zmluvy pre rozpor s dobrými mravmi, pre nedostatok vôle zmluvnej strany a pre zastretie právneho úkonu. Sťažovateľka poukázala na neprítomnosť jej vôle na uskutočnenie právneho úkonu a z toho vyplývajúcu neplatnosť zmluvy a absenciu jej vedomosti

o uzavretí zmluvy. Cieľom kúpnej zmluvy bolo zabezpečenie záväzku a podľa jej názoru išlo o disimuláciu právneho úkonu, v ktorej dôsledku je kúpna zmluva neplatná. Sťažovateľka argumentuje aj neprimerane nízkou cenou a neplatnosť zmluvy odôvodňuje rozporom s dobrými mravmi. Uzavretou kúpnou zmluvou sa podľa názoru sťažovateľky obchádza zákon, keďže zabezpečenie záväzkov sa nedosahuje prostredníctvom prevodu práva.

19. Najvyšší súd v odôvodnení uznesenia konštatoval, že výsledok posúdenia prípustnosti dovolania je podmienený tým, ako sťažovateľka v postavení dovolateľky vysvetlila, konkretizovala a doložila najvyššiemu súdu, že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia konkrétnej dovolateľom označenej právnej otázky. Musí ísť o právnu otázku, ktorú odvolací súd riešil a na jej riešení založil rozhodnutie napadnuté dovolaním.

20. Uvedené závery najvyššieho súdu korešpondujú aj s judikatúrou ústavného súdu, z ktorej vyplýva, že namietaná právna otázka môže vyplynúť z textu dovolania a nemusí byť formálne vymedzená v jeho konkrétnej časti. Dovolací súd sa má pokúsiť autenticky porozumieť dovolateľovi – jeho textu ako celku, ale na druhej strane nedotvárať vec na úkor procesnej protistrany. Nie je úlohou najvyššieho súdu „hádať“, čo povedal dovolateľ, ale ani vyžadovať akúsi dokonalú formuláciu dovolacej otázky (I. ÚS 336/2019, IV. ÚS 443/2020).

21. Najvyšší súd v odôvodnení svojho rozhodnutia dospel k záveru, že sťažovateľka neformulovala a nekonkretizovala žiadnu právnu otázku. Len vyslovila nesúhlas so záverom súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu o platnosti kúpnej zmluvy, avšak bez vymedzenia konkrétnej právnej otázky, vo vzťahu ku ktorej sa mal odvolací súd odkloniť od ustálenej súdnej praxe dovolacieho súdu. Skutočnosť, že sťažovateľka nesúhlasí so záverom o platnosti kúpnej zmluvy, nemôže byť spôsobilá založiť prípustnosť dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP (bod 18 a nasl. uznesenia najvyššieho súdu).

22. Sťažovateľka síce odkázala na rozsudok najvyššieho súdu sp. zn. 3Cdo 144/2010, (aj) od ktorého sa podľa nej všeobecne súdy pri rozhodovaní mali odkloniť, najvyšší súd ale uvedenú námietku sťažovateľky preskúmal a na aplikáciu uvedeného rozhodnutia na prípad sťažovateľky jej poskytol adekvátnu odpoveď, keď s citáciou z uvedeného rozhodnutia vyslovil záver, že síce uvedené rozhodnutie „... riešilo otázku (ne)platnosti kúpnej zmluvy meritórnym preskúmaním dovolaním napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu, ktorý v spore o určenie vlastníckeho práva v časti potvrdil zamietajúci rozsudok súdu prvej inštancie vo vzťahu k žalovaným 1/ a 2/ a 5/ a v časti zmenil vo vzťahu k žalovaným 3/ a 4/ tak, že určil žalobcu za vlastníka nehnuteľností. Podstatné ale je, že v ňom vyslovené právne závery vychádzali z konkrétnych skutkových okolností prejednávanej veci“ (bod 19.1 uznesenia najvyššieho súdu).

23. Najvyšší súd sa tiež zaoberal námietkou sťažovateľky vo vzťahu k namietanému odklonu od uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 5 Cdo 204/2011 a skonštatoval, že síce predmetom uvedeného konania bolo určenie neplatnosti kúpnej zmluvy a iné, ale v uvedenom konaní sa najvyšší súd ani nezaoberal napadnutým rozsudkom odvolacieho súdu z hľadiska jeho vecnej správnosti vzhľadom na odmietnutie dovolania pre jeho neprípustnosť, t. j. v citovanom rozhodnutí najvyššieho súdu sp. zn. 5 Cdo 204/2011 najvyšší súd neformuloval určité právne názory z hľadiska vecnej podstaty sporu, preto toto rozhodnutie ani nemožno považovať za ustálenú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu v zmysle § 421 ods. 1 písm. a) CSP (bod 19.2 uznesenia najvyššieho súdu).

24. Ústavný súd dodáva, že ak by najvyšší súd uskutočnil dovolací prieskum napriek tomu, že sťažovateľka (ako dovolateľka) v podanom dovolaní nevymedzila konkrétnu právnu otázku [vo vzťahu ku ktorej sa v tomto prípade mal odvolací súd odkloniť od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP] a vyjadrila by iba nesúhlas so závermi rozhodnutia súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu, namietajúc nesprávnosť skutkových zistení súdov nižšej inštancie, v takom prípade by zo strany najvyššieho súdu došlo k porušeniu základného práva protistrany na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy.

25. Z odôvodnenia uznesenia najvyššieho súdu tiež vyplýva, že sťažovateľkou namietaná nesprávnosť skutkových zistení a vyhodnotenia dôkazov odvolacím súdom a súdom prvej inštancie nezodpovedá § 421 ods. 1 písm. a) CSP. Argumentácia sťažovateľky, ktorou namieta opomenutie súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu vysporiadať sa aj s ostatnými sťažovateľkou tvrdenými dôvodmi neplatnosti, môže zakladať dôvod dovolania podľa § 420 písm. f) CSP, čo však sťažovateľka vo svojom dovolaní neuplatnila (k tomu bližšie bod 19 uznesenia najvyššieho súdu). Ústavný súd takýto názor najvyššieho súdu vo svojej konštantnej judikatúre tiež posudzuje ako ústavne konformný.

26. Vzhľadom na už uvedené zistenia ústavný súd konštatuje, že pri preskúmaní napadnutého uznesenia najvyššieho súdu nezistil žiadnu skutočnosť, ktorá by signalizovala svojvoľný postup dovolacieho súdu, t. j. taký jeho postup, ktorý by nemal oporu v zákone. Práve naopak, takýto postup a rozhodnutie dovolacieho súdu relevantný právny predpis výslovne umožňoval (a stabilizovaná judikatúra priamo vyžadovala, pozn.), preto napadnuté uznesenie v predmetnom prípade nemohlo znamenať odoprenie prístupu sťažovateľky k súdnej ochrane v konaní o mimoriadnych opravných prostriedkoch.

27. Ústavný súd uzatvára, že v posudzovanej veci nezistil, že by napadnutým uznesením najvyššieho súdu došlo k porušeniu označeného základného práva sťažovateľky a jeho závery, ku ktorým v napadnutom uznesení dospel, tak nemožno označiť za svojvoľné (arbitrárne), a tým za ústavne neudržateľné. Z napadnutého uznesenia vyplýva, že najvyšší súd sa vysporiadal s podstatnými námietkami sťažovateľky. Z odôvodnenia rozhodnutia dovolacieho súdu nevyplýva jednostrannosť ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu. K porušeniu označeného základného práva sťažovateľky nedošlo z dôvodu, že námietky, ktoré sťažovateľka formulovala v podanom dovolaní, posúdil najvyšší súd materiálnym spôsobom, teda podľa ich skutočného obsahu, a došiel k záveru, že sťažovateľka nevymedzila konkrétnu právnu otázku, vo vzťahu ku ktorej sa mal odvolací súd odkloniť od ustálenej súdnej praxe dovolacieho súdu, a formálne odôvodnila svoje dovolanie nesprávnosťou právneho posúdenia súdmi nižšej inštancie, avšak jej dovolacia argumentácia v skutočnosti smerovala k námietke nesprávneho vyhodnotenia dôkazov a nesprávnosti skutkových zistení súdov nižšej inštancie, a preto najvyšší súd dovolanie sťažovateľky odmietol z dôvodu neprípustnosti. Skutočnosť, že sťažovateľka sa s právnym názorom najvyššieho súdu nestotožňuje, nestačí na prijatie záveru o zjavnej arbitrárnosti napadnutého uznesenia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 204/2010) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom.

28. Za zjavne neopodstatnenú ústavnú sťažnosť možno považovať takú, pri ktorej predbežnom prerokovaní ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo

slobody, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

29. Ak najvyšší súd ústavne konformným a akceptovateľným spôsobom dospel k názoru, že dovolanie sťažovateľky je neprípustné, pričom vyčerpávajúcim spôsobom vysvetlil dôvody, ktoré viedli k tomuto záveru, a tento názor nebol ústavným súdom vyhodnotený ako svojvoľný (a teda ústavne neudržateľný), je zjavné, že absentuje akákoľvek príčinná súvislosť medzi uznesením najvyššieho súdu a označeným základným právom sťažovateľky.

30. Ústavný súd preto konštatuje, že neexistuje ústavne relevantný dôvod na to, aby do napadnutého uznesenia najvyššieho súdu zasahoval, preto pri predbežnom prerokovaní v tejto časti odmietol ústavnú sťažnosť sťažovateľky podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

31. Keďže ústavná sťažnosť sťažovateľky bola odmietnutá ako celok, ústavný súd sa ďalšími návrhmi v nej obsiahnutými už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 15. marca 2022

Ladislav Duditš
predseda senátu